

کتابِ زکریا نَبی

پیشگفتار

کتابِ زکریا نَبی ره موشه که د دو بخش تقسیم کنی: بخشِ اوّل د باره رویا ها و توره گفتونِ زکریا قد ملایکه‌ها آسته که کلوتر مربوطِ دوباره آباد کدونِ خانه خدا موشه. بخشِ دوّم پیشگویی‌ها د باره مسیح و آخر زمان آسته که مربوطِ آینده اسرائیل، پادشاه آینده، جنگ-و-جدل، قضاوت و پیروزی موشه.

موضوع‌های مهم امزی کتاب اینیا آسته:

طبقه-بندی موضوع‌ها

دعوت د توبه (۱:۱)

رویای اوّل: اسپسوارا (۷:۱)

رویای دوّم: شاخ‌ها و آینگرها (۱۸:۱)

روبیای سِوم: یگ مرد قد ریسپون اندازه‌گیری (۱:۲)

روبیای چارم: د باره یهوشع پیشوای بزرگ (۱:۳)

روبیای پنجم: چراغدان و دو درخت زیتون (۱:۴)

روبیای ششم: طوماری که پرواز مونه (۱:۵)

روبیای هفتم: خاتو د منه منک (۵:۵)

روبیای هشتم: چار گاډی جنگی (۱:۶)

تاج یهوشع (۹:۶)

خداوند از روزه ظاهری بیزار آسته (۱:۷)

وعده برکت بلده اورشلیم (۱:۸)

قضاوت د بله دشمنای اسرائیل (۱:۹)

پادشاه آینده صهیون (۹:۹)

ظهور خداوند (۱۴:۹)

خُداوند يهُودا و اِفرَايم ره بَرکت مِيدِيه (۱:۱۰)

دُو رَقْم چوپو (۴:۱۱)

نابُودي دُشْمَنای اورُشَلِيم (۱:۱۲)

ماتَم بَلدِه کسي که نيزه خورده (۱۰:۱۲)

پاکی از گُناه (۱:۱۳)

چوپو و گوسپندو (۷:۱۳)

پادشاهی خُداوند دَ اورُشَلِيم (۱:۱۴)

دَعْوَت دَ تَوْبَه

۱) دَ مَاهِ هَشْتَمِ سَالِ دَوِّمِ پادشاهی داریوش، کلامِ خُداوند دَ زِکْرِیَا نَبِیِ باچه بِرِکِیَا، نوسِه عِدِّو نازلِ شُدِه کُفْت: ۲) ”خُداوند دَ بِلَه بابَه کَلونای شُمو غَدَر قار بُود. ۳) امزی خاطر دَ مَرْدُمِ بُگی که خُداوند لِشکرها اینی رقم مَوگِیَه، ’پس سُون ازمه بیید.‘ و خُداوند لِشکرها مَوگِیَه، ’ما ام پس سُون از شُمو مییم.‘ ای ره خُداوند لِشکرها مَوگِیَه.

۴) ’رقم بابَه کَلونای خُو نَبَشید که انبیای سابقِ دَزوا اِعلان کده کُفْت، ”خُداوند لِشکرها اینی رقم مَوگِیَه، ’از راهای بَد و اعمالِ شَریرانه خُو پس تاو بُخورید.‘ ”لیکن اونا گوش نَدَد و از اید مه نَشُد، ’ای ره خُداوند مَوگِیَه. ۵) ’بابَه کَلونای شُمو کُجا آسته؟ امچنان انبیا، آیا اونا تا اَبَد زنده مَنده؟ ۶) لیکن کلام و احکامِ ازمه که دَ خِدْمَتگارانِ خُو انبیا امر کُدم، آیا بابَه کَلونای شُمو ره گِرِفْتار نکد؟ اوخته اونا توبه کد و کُفْت، ”خُداوند لِشکرها قد ازمو مُطابِقِ راهها و اعمالِ مو رفتار کد، امو رقم که او قَصْد کُدد که قد ازمو رفتار کُنه.‘““

رویای اوّل: اَسپ سوارا

٧) دَ رُوژِ پِیست و چارُمِ ماہِ یازدَهَم، یعنی دَ ماہِ شِباط، دَ سالِ دوُمِ حُکمرانی داریوش، کلامِ خُداوند دَ زکریا نَبی باچہ بِرکیا، نوسه عِدو نازل شُد که زکریا اینی رقمِ نقلِ مونه: ٨) ”دَ وختِ شاو دیدُم که یگِ مَرَد دَ بِلَه یگِ اَسپِ سُرَخ سوار بُوَد. اُو دَ مینکلِ دِرختای مورت دَ مَنه دَرَه ایسته بُوَد و دَ پُشت ازو سوارای دیگه قد اَسپ‌های سُرَخ، زَرَد و سفید قرار دَشت. ٩) اوخته ما گُفتم، ’آی بادار مه، اَمیا چی اَسته؟‘ ملایکَه که قد مه گپ میزد، دَز مه گُفت، ’ما دَز تُو نشو میدیُم که اَمیا چی اَسته.’

١٠) پس اَمو مَرَد که دَ مینکلِ دِرختای مورت ایسته بُوَد، دَ جواب مه گُفت، ’اونا کسای اَسته که خُداوند رَبی کده تا زمی ره بررسی کُنه.’

١١) اوخته اونا قد ملایکَه خُداوند که دَ مینکلِ دِرختای مورت ایسته بُوَد، نقل کده گُفت، ’مو زمی ره بررسی کدی و دیدی که تمامِ زمی آرام و اَمِنیت بُوَد.’

١٢) و ملایکَه خُداوند گُفت، ’آی خُداوند لَشکرها، تا کی رَحمت خُو ره از اورشَلیم و شارای یهُودا که دَ بِلَه شی دَ امزی هفتاد سال قار بُوَدے دُور نِگاه مونی؟‘ ١٣) اوخته خُداوند قد تورای خُوب و کلامِ تَسلی بَخش دَ ملایکَه که قد ازمه توره مُوگُفت جواب دَد. ١٤) پس ملایکَه که قد ازمه گپ میزد دَز مه گُفت: ’اعلان کده بُگی که خُداوند لَشکرها اینی رقمِ مُوگیه، ’’ما دَ باره اورشَلیم و صَهیون غَدَر غَیرت دَرُم؛ ١٥) و دَ بِلَه مِلَّت‌های که آسُوده یه سخت

قار اَسْتُمْ، چُون دَ حَالِيكِه ما دَ بِلِه قَوْم خُو كَم قار بُوَدُم اُونَا دَ حَقِ قَوْم مه از
 خَد كَلو بَدِي كد. ” ١٦) امزي خاطر خُداوند ايني رقم مُوگيه، ” ما قد رَحمت-
 و-دلسوزي دَ اورشليم پس مييم؛ خانِه مه دَ مَنِه شي آباد مُوشه و ريسپون
 اندازه گيري بازسازي دَ بِلِه اورشليم كَش مُوشه. ” اي ره خُداوند لشكرها
 مُوگيه. ” ١٧) ’امچنان اعلان كُو كه خُداوند لشكرها ايني رقم مُوگيه، ” شاراي
 مه بسم لبريز از خوشبختي مُوشه و خُداوند صهيون ره دُوباره تَسَلِي-و-آرامش
 ميديه و اورشليم ره بسم اِنْتِخاب مُونه. ”

رويای دوّم: شاخها و آينگرا

١٨) اوخته سر خُو ره باله كده توخ كدُم و دِيَدُم كه چار شاخ بُود. ” ١٩) پس
 ما دَ ملايِكِه كه قد مه گپ ميَزِد كُفْتُمْ: ” اميا چي آسته؟ ” او دَ جواب مه
 كُفْت: ” اميا شاخهاي آسته كه يهُودا، اسرائيل و اورشليم ره تيت پَرَك كده. ”
 ٢٠) بعد ازو خُداوند چار آينگر ره دَز مه نشو دَد. ” ٢١) و ما پُرسان كدُم:
 ” اميا بلده چيزكار آمده؟ ” او دَ جواب مه كُفْت: ” امو شاخها يهُودا ره
 تيت پَرَك كد تا هيچ كس سر باله نَتَنه، ليكن اميا آمده تا اونا ره وَحْشَت زده
 كُنه، اَره، تا شاخهاي مِلَّتْهاي ره ميده كُنه كه شاخهاي خُو ره دَ خِلَافِ
 سرزمين يهُودا بلند كد تا مردُم شي ره تيت پَرَك كُنه. ”

رویای سیوم: یگ مرد قد ریسپون اندازه گیری

۲ ① ما سر خور ره باله کده توخ کدم و یگ مرد ره دیدم که د دست شی ریسپون اندازه گیری بود. ② اوخته ما پرسیدم: ”کجا موری؟“ او دز مه گفت: ”بلده اندازه کدون اورشلیم تا بنگرم که بر شی چیقس آسته و درازی شی چیقس.“

③ د امزو غیت ملایکه که قد ازمه توره موگفت برو رفت و یگ ملایکه دیگه بلده ملاقات ازو آمد ④ و دزو گفت: ”بدو و د امزو مرد جوان بگی، اورشلیم بخاطر مردم کلو و حیوانای کلو که د منه شی جای میگیره، رقم آغیلای بے دیوال جای بود-و-باش موشه؛ ⑤ چون ما د چارطرف شی یگ دیوال آتشی موشم و ما د منه شی شکوه-و-جلال شی موشم. ای ره خداوند موگیه.

⑥ خداوند موگیه، ’باله شنید، باله شنید! از سرزمین شمال دوتا کنید، چون ما شمو ره رقم چار باد آسمو تیت پرک کدیم. ای ره خداوند موگیه. ⑦ ’باله شو، ای مردم صهیون! شمو که د شار بابل زندگی مونید، دوتا کنید. ⑧ چون خداوند لشکرها که بعد از ظاهر کدون شکوه-و-جلال خو مره ری کده، د باره ملت های که شمو ره غارت کده اینی رقم موگیه، هر کسی که شمو ره غرض بگیره، تخم چیم مره غرض میگیره. ⑨ چون اینه، ما دست خو ره د خلاف ازوا باله مونم و اونا د وسیله غلامای خودون خو غارت

مُوشه. ' وختی ای کار شُد، اوخته شُمو میدنید که مَره خُداوند لَشکرها رَی کده.

⑩ آی دُخترِ صَهیون سُرود بِخان و خوشی کُو! چُون خُداوند مُوگیه،
'اینه، ما مییم و دَ مینکل تُو جای-د-جای مُوشم. ⑪ دَ امزُو روز مِلت‌های
کَلو خودون ره دَ خُداوند میچسپنه و قوم مه مُوشه و ما دَ مینکل تُو جای
میگیرم. ' وختی ای کار شُد، اوخته تُو میدنی که خُداوند لَشکرها مَره دَ پیش
تُو رَی کده. ⑫ خُداوند یهُودا ره دَ سرزمینِ مُقَدَّس دَ عِنوانِ حِصّه خاص
بلده خُو میگیره و اورشَلیم ره دُوباره اِنْتِخاب مُوکنه. ⑬ آی تمام بَشَر، دَ
حُضورِ خُداوند چُپ بشید، چُون او از جایگاهِ مُقَدَّس خُو باله شُده.

رویای چارم: دَ باره یهوشع پیشوای بزرگ

① ۳ اوخته او یهوشع پیشوای بزرگ ره دَز مه نشو دَد که دَ حُضورِ
ملایکه خُداوند ایسته بُود و شیطو دَ دِستِ راستِ یهوشع ایسته شُد تا دَ بله
ازو تَهَمَت کُنه. ② ملایکه خُداوند دَ شیطو کُفت: "آی شیطو، خُداوند تُو ره
سرزنش کُنه! خُداوند که اورشَلیم ره اِنْتِخاب کده تُو ره سرزنش کُنه! آیا ای
آدم رقمِ چیو نیم سوخته نییه که از منِه آتِش گِرِفته شُده بشه؟"

③ یهوشع کالای چرگ-و-چتل پوشیده دَ حُضورِ ملایکه ایسته بُود. ④
و ملایکه دَ امزوا که دَ حُضورِ شی ایسته بُود کُفت: "کالای چرگ-و-چتل ره

از جان شی بُر کنید. "بعد ازو د یهوشع گُفت: "توخ کو، گناه تو ره از تو دور کدم و آلی کالای باشکوه د جان تو میدیم."

⑤ اوخته ما گُفتم: "بیل که یگ لنگی پاک د سر شی بدیه." پس اونا یگ لنگی پاک د سر شی دد و او ره قد کالای نو پوشند، د حالیکه ملایکه خداوند ایسته بود.

⑥ د امزو غیت ملایکه خداوند تاکید کده د یهوشع گُفت: ⑦ "خداوند لشکرها اینی رقم موگیه، 'اگه مطابق راهای مه رفتار کنی و وظیفه ره که دز تو میدیم د جای بیری، اوخته تو سرپرست خانه مه موشی و از حولی های مه نگاهوانی موکنی و ما دز تو اجازه میدیم که د مینکل امزیا که د اینجی ایسته یه رفت-و-آمد کنی.

⑧ پس آی یهوشع پیشوای بزرگ، تو و همکارای تو که د حضور تو میشینه و امو مردا نشانی چیزای عجیب آسته، بشنوبید! اینه، ما خدمتگار خو «شاخچه» ره میرم. ⑨ توخ کو، سنگی ره که د پیش روی یهوشع ایشتم، یگ سنگ آسته که د بله خو هفت پالو دره؛ ما نوشته شی ره د بله شی نقش موکنم و ما گناه امزی سرزمی ره د یگ روز دور مونم.

⑩ خداوند لشکرها موگیه، 'د امزو روز هر کدم شمو همسایه خو ره کوی مونید که بیه و د تی تاک انگور شمو و درخت انجیر شمو بشینه."

روياى پنجم: چراغدان و دُو درخت زبْتون

۴ ① اوخته ملايکه که قد ازمه توره مُوگفت پس آمد و مَره رقمی که یگ نفر ره از خاو بیدار مونی بیدار کد ② و دَز مه گُفت: ”چیزخیل مینگری؟“ ما گُفتم: ”یگ چراغدان ره مینگرم که کاملاً از طِلا آسته و بله سر شی تیلدانی قرار دَره؛ دَ بله چراغدان هفت چراغ آسته و هفت نوله، یگ نوله بلده هر چراغ که دَ سر شی آسته. ③ دَ پالوی شی دُو درخت زبْتون آسته، یگ شی دَ طرف راست تیلدانی و دیگه شی دَ طرف چپ شی. ④“ ما دَ ملايکه که قد مه گپ میزد گُفتم: ”آی بادار مه، امیا چی آسته؟“ ⑤ و ملايکه که قد مه گپ میزد دَ جواب مه گُفت: ”آیا تُو نمیدنی که امیا چی آسته؟“ ما گُفتم: ”نه، بادار مه.“

⑥ اوخته او دَ جواب مه گُفت: ”ای کلام خُداوند بلده زروبابل آسته: نَه دَ وسیله قُدرت نظامی و نَه دَ وسیله قُوت انسان، بلکه دَ وسیله روح ازمه کامیاب موشی. ای ره خُداوند لَشکرها مُوگیه. ⑦ ای کوه کُته، تُو چی آستی؟ تُو دَ پیش رُوی زروبابل آوار موشی؛ او سنگ تکمیل شُدون خانه خُدا ره پیش میره و مردم چِیغ زده مُوگیه، خُداوند ای ره نیک و مُبارک کُنه!“

⑧ کلام خُداوند بسم دَز مه آمد و گُفت: ⑨ ”دستای زروبابل تادو امزی خانه ره ایشت و دستای ازو ای ره تکمیل مونه.“ وختی ای کار شُد،

شُمو میدنید که خُداوند لَشکرها مَره دَ پیش شُمو رَی کده.

⑩ ملایکه ادامه دده گفت: ”کسای که شروع چیزای ریزه ره خار-و-
حَقیر حساب مونه، وختی تارِ رجه و شاقول ره دَ دستِ زروبابل بنگره،
خوشحالی مونه. امی هفت، چیمای خُداوند آسته که دَ تمامِ زمی دَ گردش
آسته.“

⑪ اوخته ما دزو گفتُم: ”ای دُو درختِ زبتون که دَ طرفِ راست و طرفِ
چپِ چراغدان قرار دَره چیزخیل آسته؟“ ⑫ و ما بسمِ دزو گفتُم: ”ای دُو
شاخچه درختِ زبتون که از نوله‌های طَلایی روغو میریزنه، چیزخیل آسته؟“
⑬ او دَز مه گفت: ”آیا تُو نمیدنی که آمیا چی آسته؟“ ما گفتُم: ”نه، بادار
مه.“ ⑭ اوخته او گفت: ”آمیا دُو مَسح شده آسته که دَ حُضورِ خُداوندِ تمامِ
زمی ایسته موشه.“

رویای ششم: طوماری که پرواز مونه

① ۵ ما بسمِ سون باله توخ کدم و یگ طومار ره که دَ حالِ پرواز بُود
دیدم. ② و ملایکه دَز مه گفت: ”چیزخیل مینگری؟“ ما گفتُم: ”یگ طومار
ره مینگرم که دَ حالِ پرواز آسته؛ درازی شی بیست توغی آسته و بر شی ده
توغی.“ ③ اوخته او دَز مه گفت: ”ای پُر از لعنت آسته که دَ تمامِ رُوی
زمی موره، چُون هرکسی که دُزی کنه دَ مُطابقِ نوشته یگ رُوی طومار گم-و-

گُل موشه و هرکسی که قَسَمِ دروغ بُوخوره دَ مُطَابِقِ نُوشتِه دِیگه رُوی شی گُم-
و-گُل موشه. ④ خُداوند لَشکرها مُوگیه، 'ما اُو ره رِبی مُونم و اُو دَ خانِه دُز
و دَ خانِه هرکسی که دَ نامِ ازمه قَسَمِ دروغ بُوخوره داخِل موشه و دَ مَنه امزُو
خانه جای-دَ جای شُدِه اُو ره قد چِیوها و سنگای شی از بَین مُوبره.' "

رویای هفتم: خاتو دَ مَنه مَنک

⑤ دَ امزُو غَیت ملایکه که قد مه گپ میزَد پیش آمده دَز مه گُفت:
"سُون باله توخ کُو و بِنگر که چیزخیل بُرو مییه." ⑥ ما پُرسان کُدم: "ای
چی آسته؟" اُو گُفت: "ای یگ مَنک آسته که بُرو مییه." و گُفت: "ای اعمال
ازوا دَ تمامِ زمی آسته."

⑦ اوخته سرپوشِ سُرِبی مَنک باله شُد و یگ خاتو دَ مَنه شی شِشته
بُود. ⑧ و اُو گُفت: "ای شرارت آسته." و اُو امُو خاتو ره پس دَ مَنه مَنک
چقی کد و سرپوشِ سُرِبی ره دَ دان شی ایشِت.

⑨ دَ امزُو غَیت سُون باله توخ کُدم و دیدم که دُو خاتو پیش مییه و باد دَ
بالهای ازوا آسته. بالهای ازوا رِقَمِ بالهای لَگ لَگ بُود و اونا مَنک ره باله
کده دَ مینکلِ زمی و آسمو بُرد.

⑩ ما دَ ملایکه که قد مه گپ میزَد گُفتم: "اونا مَنک ره کُجا مُوبره؟"

۱۱) او د ز مه گُفت: ”د سرزمین شِنعار موبره تا بلده شی یگ خانه آباد کُنه و غیتیکه خانه آماده شُد، او ره د اُونجی د جایگاه شی قرار بدیه.“

رویای هشتم: چار گاډی جنگی

۶) ۱) ما بسم سُون باله توخ کُدم و دِیدم که چار گاډی جنگی از مینکل دُو کوه مییه و امو کوهها کوههای برونزی بُوَد. ۲) د گاډی جنگی اوّل اَسپهای سُرخ، د گاډی جنگی دوّم اَسپهای سیاه، ۳) د گاډی جنگی سوّم اَسپهای سفید و د گاډی جنگی چارم اَسپهای خالتو بسته بُوَد؛ پگ شی اَسپهای قوی. ۴) اوخته ما د ملایکه که قد مه گپ میزد گُفتم: ”ای بادار مه، امیا چی آسته؟“ ۵) ملایکه د جواب مه گُفت: ”امیا چار روح آسمو آسته که بعد از ایسته شُدو د حُضور خُداوندِ تمام زمی بُرو موره. ۶) گاډی جنگی که اَسپهای سیاه دره سُون سرزمین شمال موره و اَسپهای سفید از پُشت ازوا؛ و اَسپهای خالتو سُون سرزمین جنُوب موره.“ ۷) وختی امو اَسپهای قوی بُرو اَمَد، اونا به قرار بُوَد که بوره و د زمی گشت بزنه. و او گُفت: ”بورید و د زمی گشت بزید.“ پس اونا د زمی گشت زد. ۸) اوخته او د آواز بلند د ز مه گُفت: ”توخ کو، اونای که سُون سرزمین شمال رفت، قار مره د سرزمین شمال تاه شند.“

تاج یهوشع

٩) کلام خُداوند دَز مه اَمده گُفت: ١٠) ”از اسپیرای که از بابل اَمده، یعنی از جلدای، طوبیا و یدعیا نُقره و طِلا بَگیر و دَ امزُو روز دَ خانه یوشیا باچه صَفنیا بورُو ١١) و امو هدیِه ره ام قد خُو بُر. اوخته یگ تاج جور کُو و او ره دَ سرِ پیشوای بزرگ یهوشع باچه یهوصادق بیل ١٢) و دَزو بُگی که خُداوند لَشکرها اینی رقم مُوگیه، اینه، مَردي که نام شی «شاخچه» آسته؛ او از جای خُو نوده میزنه و خانه خُداوند ره آباد مُوکنه. ١٣) اَره، او خانه خُداوند ره آباد مُونه و او صاحبِ شِکوه-و-جلال مُوشه و دَ تخت خُو ششته حُکمرانی مُوکنه؛ او دَ عنوانِ پیشوا دَ بله تخت خُو مُستقر آسته و هماهنگی بین هر دُو مقام ره حفظ مُونه. ١٤) امو تاج بلده حِلِم، طوبیا، یدعیا و حین باچه صَفنیا دَ عنوانِ یادگاری دَ خانه خُداوند مُومنه. ١٥) کسای که دُور آسته مییه و کومک مُونه که خانه خُداوند آباد شنه. ” وختی ای کار شد شمو میدنید که خُداوند لَشکرها مَره دَ پیش شمو ریی کده. ای واقع مُوشه اگه شمو از آواز خُداوند، خُدای خُو قد جان-و-دلِ اطاعت کنید.

خُداوند از روزه ظاهری بیزار آسته

٧) ١) دَ سالِ چارم حُکمرانی داریوش پادشاه، کلام خُداوند دَ روزِ چارم ماهِ نهم، یعنی دَ ماهِ کسلو دَ زکریا نازل شد، ٢) دَ امزُو غیت مردم بیت-ئیل سراسر و رگم-ملک ره قد نفرای ازوا ریی کدد تا رضای خُداوند ره طلب کنه ٣) و از پیشوایونِ خانه خُداوند لَشکرها و انبیا پُرسان کنه که، ”آیا دَ ماهِ

پنجم ماتم کُنی و روزه بگیری امو رقم که بلده سالهای کلو کده؟

۴) پس کلام خُداوند لَشکرها دَز مه آمده گفت: ۵) ”د تمام مردم سرزمی و پیشوایو بگی، وختی شمو د ماه پنجم و ماه هفتم د امزی هفتاد سال روزه گرفتید و ماتم کدید، آیا بلده رضای ازمه روزه میگرفتید؟ ۶) و غیتیکه مُوخوَرید و وُچی مُوکُنید، آیا شمو بلده خودون خُو نَمُوخوَرید و بلده خودون خُو وُچی نَمُوکُنید؟ ۷) کلامی ره که خُداوند د وسیله انبیای سابق اعلان کد، وختیکه اورشلم قد شارای گرد-و-بر خُو جای بود-و-باش بود و امنیت دشت و غیتیکه د جنوب و دامنهها مردم زندگی مُوکد، آیا شمو د مطابق ازو عمل کدید؟“

۸) کلام خُداوند بسم د زکریا آمده گفت: ۹) ”خُداوند لَشکرها د قوم خُو اینی رقم گفتد، قضاوت حقیقی ره د جای بیرید و د یگدیگه خُو مهربانی و دلسوزی کنید. ۱۰) د بله خاتونوی بیوه، یتیم، بیگنه گو و غربیا ظلم نکنید و د دلهای خُو د خلاف یگدیگه خُو نقشه بد نکشید. ۱۱) لیکن اونا قبول نکد که گوش کُنه و کله شخی کده گوشای خُو ره بند کد تا نشنوه. ۱۲) اونا دلهای خُو ره مثل سنگ سخت کد تا شریعت و کلامی ره که خُداوند لَشکرها د وسیله روح خُو از طریق انبیای سابق ریی کدد نشنوه. امزی خاطر غَضَب کته از طرف خُداوند لَشکرها نازل شد.

۱۳) خُداوند لَشکرها مُوگیه، فقط امو رقم که ما کوی مُوکدم و اونا

گوش نَمُوكد، اَمُو رِقْم وختيکه اونا کُوی مُوکد، ما ام گوش نَمُوکدَم. ^(۱۳) پس ما اونا ره قد گِرِباد دَ مینکلِ تمامِ مِلَّت‌های تیت‌پَرک کدَم که اونا نَمِيشنخت. دَ امزی رِقْم سرزمینِ ازوا بعد از بُرده شُدونِ ازوا بیرو شُد، دَ اندازه که هیچ کس دَزُو رفت و اَمَد نَمُوکد، چُون اونا باعث شُد که سرزمین خوشایند یگ بیرنه جور شُنه.

وَعِدِه بَرکَت بَلدِه اورُشَلیم

۸ ^(۱) کلام خُداوندِ لَشکرها دَزمه اَمده کُفت: ^(۲) ”خُداوندِ لَشکرها اینی رِقْم مُوگیه، ’ما بلدِه صَهیون غَیرتِ کَلو دَرَم؛ اَرے، ما قد غَضَبِ سخت بلدِه شی غَیرتِ دَرَم.‘ ^(۳) خُداوندِ اینی رِقْم مُوگیه، ’ما دَ صَهیون پس مییم و دَ مَنه اورُشَلیم جای-د-جای مُوشم؛ اوخته اورُشَلیم «شارِ حق» کُفته مُوشه و کوه خُداوندِ لَشکرها «کوهِ مُقَدَّس.» ^(۴) خُداوندِ لَشکرها اینی رِقْم مُوگیه، ’مردایِ پیر و خاتونوی پیر بسم دَ کوچه‌های اورُشَلیم میشیننه و هر کدَم شی بخاطرِ عُمَرِ کَلو دَ دِست خُو تِیاق میگیره. ^(۵) و کوچه‌های شارِ پُر از باچه‌ها و دُخترونی مُوشه که دَ کوچه‌های شی بازی مُونه.‘ ^(۶) خُداوندِ لَشکرها اینی رِقْم مُوگیه، ’اگرچه ای توره دَ نظرِ باقی‌مَنده‌های امزی قوم دَ امزی روزا ناممکن معلوم مُوشه، آیا دَ نظرِ ازمه ام باید ناممکن معلوم شُنه؟ ای ره خُداوندِ لَشکرها مُوگیه. ^(۷) خُداوندِ لَشکرها اینی رِقْم مُوگیه، ’اینه، ما قوم خُو ره از سرزمینِ شَرَق و از سرزمینِ غَرب نِجات میدیم ^(۸) و اونا ره میرم

که د اورشلیم زندگی کنه. اوخته اونا قوم مه موشه و ما خدای ازوا موشم و راستی و عدالت ره د جای میرم.

⑨ خداوند لشکرها اینی رقم موهیه، 'بیلید که دستای شمو قوی بشه، چون شمو د امزی روزها امی توره‌ها ره از دان انبیا شنیدید، از دان انبیای که د روز ایشته شدون تادو خانه خداوند لشکرها بلده دوباره آباد کدون شی حاضر بود. ⑩ پیش از روزهای که کار آباد کدو دوباره شروع شنه بلده انسان و بلده حیوان هیچ مزد نبود و بلده کسای که برو مورفت و داخل میمد از خاطر دشمو هیچ امنیت وجود نداشت، چون ما پگ ازوا ره د ضد یگدیگه شی قرار دده بودم. ⑪ لیکن آلی ما قد باقی‌منده‌های امزی قوم رقم روزای سابق رفتار نمونم. ای ره خداوند لشکرها موهیه. ⑫ چون اونا تخم ره د صلح-و-امنیت کشت مونه، تاک انگور میوه خو ره میدیه، زمی حاصل خو ره میدیه و آسمو شبنم خو ره موبارنه و ما باعث موشم که باقیمنده امزی قوم صاحب تمام امزی چیزا شنه. ⑬ آی مردم یهودا و آی مردم اسرائیل، شمو که یگ زمان د مینکل ملت‌ها نمونه لعنت بویدید، اینه، ما شمو ره نجات میدیم و شمو نمونه برکت موشید. ترس نخورید، بلکه بیلید که دستای شمو قوی بشه.

⑭ خداوند لشکرها اینی رقم موهیه، 'زمانی که باب‌کلونای شمو قار مره باله آورد، ما قصد کدم که د بله شمو بلا-و-مصیبت بیرم و ما پشیمو نشدم؛ ⑮ لیکن د امزی روزا قصد درم که بسم د حق اورشلیم و د حق مردم

یهُودا خُوبی کُنم. پس ترس نَخوَرِید. ' ای ره خُداوند لَشکرها مُوگیه. ^(۱۶)
 ' چیزای که شُمو باید انجام بَدید امیا آسته: هر کس باید قد همسایه خُو توره
 راست ره بُگیه، دَ درگه‌های شار خُو قضاوتِ دُرست و سالم ره دَ جای بیرید،
^(۱۷) دَ دل‌های خُو دَ خِلافِ یگدیگه خُو نقشه بَد نکشید و قَسَمِ دروغ ره
 دوست نَدَید، چُون پگِ امزیا چیزای آسته که ما از شی نفرتِ دَرَم. ' ای ره
 خُداوند مُوگیه. "

^(۱۸) کلامِ خُداوند لَشکرها دَز مه آمده گُفت: ^(۱۹) " خُداوند لَشکرها اینی
 رقم مُوگیه، ' روزه ماهِ چارم، روزه ماهِ پنجم، روزه ماهِ هفتم و روزه ماهِ دهم
 زمانای خوشی و خوشحالی و عیدهای خوش بلده خانوارِ یهُودا موشه. پس
 راستی و صلح ره دوست بَدَید. "

^(۲۰) خُداوند لَشکرها اینی رقم مُوگیه، ' دَ آینده قوم‌ها و باشنده‌های
 شارای کلو دَ اورشلیم مییه؛ ^(۲۱) باشنده‌های یگ شار دَ دیگه شار موره و
 مُوگیه، " ببید که بوری تا درخاست خُو ره دَ حُضورِ خُداوند پیش کنی و
 رضای خُداوند لَشکرها ره طلب کنی؛ خود مه ام مورم. " ^(۲۲) اَره، قوم‌های
 کلو و مِلت‌های قوی مییه تا رضای خُداوند لَشکرها ره دَ اورشلیم طلب کنه و
 تا درخاست خُو ره دَ حُضورِ خُداوند پیش کنه. ' ^(۲۳) خُداوند لَشکرها اینی رقم
 مُوگیه، ' دَ امزو روزا ده نفر از مِلت‌های هر زیو دامون یگ شخصِ یهُود ره
 میگیره و مُوگیه، " مو ره بیل که قد شُمو بوری، چُون مو شنید ے که خُدا قد
 شُمو آسته. " " " "

قضاوت د بِلِه دُشمنایِ اسرائیل

۹ ① وحی:

کلام خُداوند د باره سرزمینِ حَدرِاخ آسته

و مرکزِ توجّه شی دَمِشق،

چون چیمایِ انسانا سُون خُداوند آسته،

امو رقم که از تمام طایفه‌هایِ اسرائیل آسته؛

② امچنان د باره حمات که قد حَدرِاخ سرحدِ دَره

و د باره صُور و صیدون، اگرچه اونا غدر دانا آسته.

③ صُور بلده خُو قلعه مُستحکم آباد کد

و نُقره ره رقمِ خاک

و طِلا ره رقمِ گِلِ کوچه‌ها کوڈ کد.

④ لیکن آلی خُداوند او ره از دارایی شی دُور مونه

و قلعِه شی ره چپه کده دَ مَنه دریا پورته مُوکنه

و او دَ وسیله آتیش قُورت مُوشه.

⑤ اَشِقِلون او ره مینگره و ترس مُوخوره؛

غزه سخت پریشان-و-وَحَشَت زده مُوشه

و عِقرون ام امو رقم، چراکه امید ازو از بین رفته.

پادشاه از غزه نابود مُوشه

و اَشِقِلون جای بُود-و-باش باقی نَمومنه؛

⑥ یگ قومِ ناخلف دَ اَشِدود جای-د-جای مُوشه.

و خُداوند مُوگیه:

”ما فخر-و-غُرورِ فَلَسطینیا ره از بین مُوبرم

⑦ و گوشتِ خُون تُو ره از دان شی دُور مُونم

و چیزای مُردار ره از قدِ دَندونای شی.

بعد از و باقی‌مانده‌های از و ام دزمه تعلق می‌گیره

و رقم یگ طایفه د یهودا موشه

و مردم عقرون رقم یبوسیا باشنده اورشلیم موشه.

Ⓐ ما د چاردور خانه خو قرار می‌گیرم

تا هیچ لشکر د اینجی تاخت-و-تاز نکنه

و هیچ ظالم د بله قوم مه هجوم نیره،

چون آلی نظر مه د بله امزی جای آسته.

پادشاه آینده صهیون

Ⓐ ”آی دختر صهیون، غدر خوشی کو!

آی دختر اورشلیم، د آواز بلند خوشحالی کو!

اینه، پادشاه تو د پیش تو مییه؛

او عادل و نجات دهنده آسته؛

أَوْ فَرُوتِنِ أَسْتَه، سَوَارِ دَ بَلِّهَ الْأَغ،

دَ بَلِّهَ يَگِ كُرِه، چُوجِهَ الْأَغ.

⑩ ما گاډی جنگی ره از افرایم

و اَسپِ ره از اورشَلیمِ نابُودِ مُونُم؛

کمونِ جنگِ میده موشه

و اُو صُلح-و-آرامِشِ ره بَلدِه مِلَّتِها اِعلانِ مُونه

و پادشاهی ازو از دریا تا دریا

و از دریای فَرَاتِ تا آخِرایِ زمی برقرار موشه.

⑪ علاوه ازی، بخاطرِ خُونِ عَهْدِ مه که قد تُو آسته،

ما بَنَدی‌هایِ تُو ره از سیاه-چاه آزاد مُونُم.

⑫ آی بَنَدی‌هایِ که دَ اُمیدِ آزادیِ اَسْتید، پس دَ قلعِه مُسْتَحکمِ خُو بیید؛

امروز اِعلانِ مُونُم که ما دَز شُمو دُو چند پس میدیُم.

١٣) چُون ما يهُودا ره رِقْمِ كَمونِ خُو خَم مِيدِيْم

و اِفرَايِم ره تِيرِ شِي جُورِ مُونْم.

اِي صَهيون، ما باچَه‌هاِي تُو ره

دَ خِلافِ باچَه‌هاِي يونانِ باله مُونْم،

و از تُو رِقْمِ شَمشيرِ نَفَرِ جَنگِي كار مِيگِيرِم.”

اِي ره خُداوند مُوگِيه.

ظُهُورِ خُداوند

١٤) اوختَه خُداوند دَ بِلِه سِرِ ازوا ظاهِرِ مُوشه

و تِيرِ شِي رِقْمِ اَتَشَكِ مورِه؛

خُداوند-خُدا شِيپُورِ ره دَ صَدا مِيرِه

و دَ مَنِه گَرْدبادِ جَنُوبِ حَرَكَتِ مُونِه.

١٥) خُداوندِ لَشكِرِها ازوا حِفاظَتِ مُوگُنِه

و اُونَا دُشْمَنَا رِه قُورْت مُونِه و سَنگَاي پَلْخَمُو رِه لَغِه كَدِه
پيش موره؛

اُونَا رَقْمِ نَفْرَاي كِه شَرَابِ وُچِي كَدِه بَشِه، مَسْت شُدِه نَعْرِه مِيَزْنِه
و رَقْمِ كَاسِهْهَآ و رَقْمِ گُوشِهْهَآي قُرْبَانْگَاه پُر خُونِ مُوشِه.

①٦ دَ اَمْرُو رُوز خُداوند، خُداي ازوا اُونَا رِه نِجَات مِيْدِيِه،

اُونَا رِه كِه قَوْمِ و گَلِه شِي اَسْتِه؛

چِرَاكِه اُونَا رَقْمِ جَوَاهِرَاتِ تَاجِ

دَ سِرْزَمِيْنِ اَزُو جَلْجَلِ مُونِه.

①٧ اُونَا چِيْقَسِ دِلْكَشِ و نُورَبِنْدِ اَسْتِه!

غَلَّه-و-دَانِه جَوَانَا رِه تَر-و-تَازِه مُونِه

و شِيْرِه اَنْگُورِ دُخْتَرُوْنِ جَوَانِ رِه.

خُداوند يَهُودَا و اِفْرَايِمِ رِه بَرَكْتِ مِيْدِيِه

۱۰ ① دَ مَوْسَمِ بَارِشِ بَهَارِی

از خُداوند بَارِشِ طَلَبِ کَنید،

از خُداوندی که آوَرهای طوفانی ره جور مُونه

و دَز شُمُو بَارِشِ پَریمو مِیدیه

و گیاه‌ها ره دَ زَمینِ هر کس سَوَز دِلجی مُونه.

② چُون بُت‌های که دَ خانه پَرستش موشه توره باطلِ مَوگیه

و پال‌گیرا پالِ دروغِ مینگره؛

خواه‌های ره که اونا بیانِ مُونه دروغِ آسته

و اونا تَسَلی بے فایده مِیدیه.

امزی خاطرِ مردُمِ رِقَمِ گوسپندو سرگردو یه

و از بے چوپونی رَنجِ مینگره.

خُداوند مَوگیه:

③ ”آتیشِ قار مه دَ ضِدِ چوپونو دَرِ گِرَفْتَه

و ما اُمُو بُزهای نَر ره جَزَا مِیدِیم؛

چُون ما، خُداوندِ لَشکرها فِکَر خُو ره سُون گِلَه خُو، سُون خانوارِ یَهُودا
مِیگِیرم

و اُونَا ره رَقَمِ اَسپِ جنگی باشکوه بَلدِه خُو جور مُونم.

④ ازوا سنگِ تادو،

ازوا میخِ خیمه،

ازوا کمونِ جنگی،

ازوا جُمِلَه قومندانانِ مییه، اَره، پگ شی ازوا مییه.

⑤ اُونَا رَقَمِ مَرْدایِ جنگی دَ غَیْتِ جنگ

دُشمنایِ خُو ره دَ مَنَه گِلِ کوچهها پایمال مُونه؛

اُونَا جنگِ مُونه، چُون خُداوندِ قَد ازوا اَسْتَه

و اُونَا اَسپِ سوارا ره شرمنده مُوکنه.

⑥ ما خانوارِ يَهُودا ره قَوِي مُونم

و خانوارِ يوسُف ره نِجات مِيدِيم.

ما اونا ره پس ميرم، چراکه دزوا دِلَسوز اَسْتَم

و اونا رقمي مُوشه كه بُگي ما اونا ره هِي نَكده بُودم؛

چون ما خُداوند، خُداي ازوا اَسْتَم و ما جوابِ دُعای ازوا ره
مِيدِيم.

⑦ اوخته مردم اِفرایم رقمِ مردای جنگي مُوشه

و دِلهاي ازوا خوش مُوشه رقمي كه از شراب خوش شُده
بَشه.

بچكِيچای ازوا ای ره دِيده خوشي مُونه

و دِلهاي ازوا دَ حُضُورِ خُداوند خوشحالی مُوكنه.

⑧ ما اونا ره كُوي كده جَم مُونم،

چراکه ما اونا ره آزاد كديم؛

تعدادِ ازوا کلو موشه رقمی که سابق کلو بود.

۹ اگرچه ما اونا ره د مینکلِ مَلَّتْها تیت پَرک کدیم،

ولے اونا د مَمَلکَتْهای دُور مَره یاد مُوکنه

و اونا قد بچکیچای خُو زنده مندِه پس مییه.

۱۰ ما اونا ره از سرزمینِ مصر پس میرم

و از آشور جم مُونم؛

ما اونا ره د سرزمینِ جِلعاد و لِبنان میرم

و اونا از بس که کلو یه د اُونجی جای نَموشه.

۱۱ اونا از دریای مُصیبت تیر موشه

و جلیپه های امزو دریا ره میزنه

و تمام غُوجی های دریای نیل خُشک موشه.

غرورِ آشور د زمی زده موشه

و تِيَاقِ پادشاهي مِصر از بَيْنِ موره.

١٢) ما، خُداوند اُونَا رِه قَوِي جُور مُونُم

و اُونَا دَ نَامِ اَزْمِه تَوَكَّلِ كَدِه حَرَكْتِ مُونِه.“

اِي رِه خُداوند مُوگِيه.

١) اِي لِبْنَانِ، دَرگههاي خُو رِه واز كُو

تا اَتِشِ دِرْخْتونِ سَرُو تُو رِه قُورْتِ كُنِه!

٢) اِي دِرْخْتِ صَنْوَبَرِ، نَالِه كُو، چَرَاكِه دِرْخْتِ سَرُو اُفْتَدِه

و دِرْخْتونِ باشِكوه از بَيْنِ رَفْتِه!

اِي دِرْخْتونِ بَلُوَطِ باشان، نَالِه كَنِيْدِ،

چَرَاكِه جَنگَلِ بِي سَر-و-پاي خَاكِ اَوَارِ شُدِه!

٣) نَالِه چوپونو رِه بِشَنوِيْدِ،

چُونِ عِلْفِچَرهاي سَرَسَبَرِ ازوا نابُودِ شُدِه!

غُرَشِ شِيرِهَا رِه بَشَنَوِيد،

چُونِ جَنگلِهایِ اُردُنِ تَبَاهِ شُدِه!

دُو رَقْمِ چوپو

④ خُداوند، خُدايِ مِه اِیني رَقْمِ مُوگِيه: ”رَمِه رِه کِه بَلدِه کُشتو اَستِه چوپونِي کُو. ⑤ کَسایِ کِه اُونَا رِه مِيخَرِه، اُونَا رِه مُوکُشِه و مُجَرِمِ حِسَابِ نَمُوشِه؛ کَسایِ کِه اُونَا رِه سَوَدَا مُونِه، هِر کُدَمِ شِي مُوگِيه، ’خُداوندِ مُتَبَارکِ باد، چُونِ مَا مُعْتَبَرِ شُدِيم. ’ اَرِ، چوپونايِ اَزوا دَ بَلِه اَزوا رَحِمِ نَمُونِه. ⑥ چُونِ خُداوندِ مُوگِيه: ”مَا دِيگِه دَ بَلِه باشِندههايِ امزِي سِرزَمِي رَحِمِ نَمُونُم. اِينِه، مَا مَرْدُما رِه هِر کُدَمِ شِي رِه دَ دِستِ هِمسايِه شِي و دَ دِستِ پادشايونِ اَزوا تَسْلِيمِ مُونُم و اُونَا امِي سِرزَمِي رِه بِيرو مُونِه و مَا هِيچِ کَسِ رِه اَز دِستِ اَزوا خِلاصِ نَمُونُم.“

⑦ پَسِ مَا اَز طَرَفِ سَوَدَاگِرا رَمِه رِه کِه بَلدِه کُشتو بُوَدِ چوپونِي کُدَم. مَا دُو تِياقِ گِرِفْتُم: يِگِ شِي رِه «لُطْف» نَامِ کُدَمِ و دِيگِه شِي رِه «اِتْفاق» نَامِ ايشْتُمِ و رَمِه رِه چوپونِي کُدَم. ⑧ دَ يِگِ مَاهِ سِه چوپو رِه بَرطَرَفِ کُدَم، چُونِ حَوَصِلِه مِه اَز دِستِ اَزوا سِر رَسِيدُدِ و اُونَا امِ اَز مِه بِيزارِ شُدُد. ⑨ پَسِ مَا گِفْتُم: ”مَا شُمُو رِه دِيگِه چوپونِي نَمُونُم. اُو کِه مُرْدَنِي اَستِه، بِيَلِ کِه بُمَرِه و اُو کِه گُمِ شُدَنِي اَستِه، بِيَلِ کِه گُمِ شُنِه و باقِي مَندهها گُوشْتِ يِگِدِيگِه خُو رِه

بُخوره!»

⑩ اوخته تیاقی ره که «لُطف» نام کده بُوْدُم گرفته میده کدُم تا عهدی ره میده کُنُم که قد تمامِ مرْدُم بسته کده بُوْدُم. ⑪ پس عهد دَ امزُو روز میده شُد و سَوداگرای رمه که مَره تُوخ مُوکد، فامید که ای کلام خُداوند بُوْد.

⑫ اوخته ما دَزوا کُفْتُم: ”اگه دَ نظر شُمُو خُوب معلوم موشه، مُزد مَره بَدید؛ اگه نَموشه، نَدید.“ پس اونا بلده مُزد مه سی مِثقال نُقره تُول کده دَد. ⑬ دَ امزُو غَیت خُداوند دَز مه کُفت: ”اُو ره بلده کُوزه گَر پورته کُو،“ اُمُو قِیمَت ره که دَ نظر اَزوا غَدَر کَلو بُوْد و اونا اَرزِش اَزمه دَنسته بُوْد. پس ما اُمُو سی مِثقال نُقره ره گرفته دَ خانه خُداوند بلده کُوزه گَر پورته کدُم. ⑭ بعد اَزو تیاقِ دوُمی ره که «اتفاق» نام ایشته بُوْدُم میده کدُم تا براری-و-اتفاقی ره که دَ بَینِ یهُودا و اسرئیل بُوْد میده کُنُم.

⑮ اوخته خُداوند دَز مه کُفت: ”بسم اَسبابِ چوپونی ره بلده خُو بَگیر، اَسبابِ چوپونِ بیغم-باش ره. ⑯ چُون اینه، ما یگ چوپو ره دَ امزی سرزمی باله مُونُم که دَ غَمِ گوسپندوی کُم شُده نییه، گوسپندوی سرگردو ره طلب نَمونه، زخمی ها ره تَدای نَموکنه و صِحْتَمندا ره پرورش نَمونه، بلکه گوشتِ چاغی ها ره مُوخوره و تنها شنگکای اَزوا ره کنده پورته مُوکنه.

⑰ وای دَ حالِ چوپونِ بیکاره

که رمه ره سر-ایله میله!

بیل که شمشیر د بِلَه بازوی شی

و چیم راست شی حمله کنه!

بیل که بازوی شی کاملاً خشک شنه

و چیم راست شی بیخی کور شنه!

نابودی دشمنای اورشلیم

۱۲ ① و حی؛ کلام خداوند د باره اسرائیل.

خداوندی که آسمونا ره آوار کد، تادو زمی ره ایشته و روح انسان ره د

منه ازو شکل دد اینی رقم موهیه: ② ”اینه، ما اورشلیم ره بلده تمام

قومهای چارطرف شی یگ پیله سرگنگسی جور مونم؛ ای د خلاف یهودا ام

رخ میدیه د غیتیکه اورشلیم محاصره موشه. ③ د امزو روز ما اورشلیم ره

بلده تمام قومها یگ سنگ گرنک جور مونم؛ پگ امزو کسا که او ره باله

مونه خود ره سخت زخمی مونه. باوجود ازی پگ ملت های زمی یگجای شده

د خلاف ازو مییه. ” ④ خداوند موهیه: ”د امزو روز ما تمام اسپو ره د

وحشت میندزم و سوارای ازوا ره دچار دیونگی مونم. لیکن نظر مه د بِلَه

خاتوار یهودا آسته دَ غیتیکه پگِ اسپون قومها ره دُچار کوری مُونم. ⑤
اوخته رهبرای یهودا قد خودون خُو موگیه، 'باشندههای اورشلیم دَ وسیله
خُداوند لَشکرها، خُدای خُو قُوت پیدا کده.'

⑥ دَ امزُو روز ما رهبرای یهودا ره رقمِ آتشدانِ پُر آتش دَ بله کوڈ چپو و
رقمِ آنگه آتش دَ مینکلِ قودههای گندم جور مُونم و اونا پگِ قومهای
چارطرف خُو ره از راست و چپ قُورت مونه و مردُم اورشلیم بسم دَ جای خُو
یعنی دَ اورشلیم جای-د-جای موشه.

⑦ ما، خُداوند خیمههای یهودا ره اوّل نجات میدیم تا شان-و-شوکتِ
خانوارِ داوود و شان-و-شوکتِ باشندههای اورشلیم از باقی یهودا کده باله
نَبشه. ⑧ دَ امزُو روز ما، خُداوند از باشندههای اورشلیم حفاظت مُونم تا
ضعیفترین ازوا دَ امزُو روز رقمِ داوود بَشه و خانوارِ داوود رقمِ خُدا، رقمِ
ملایکه خُداوند پیش ازوا بوره. ⑨ دَ امزُو روز ما باله موشم تا پگِ
مِلت‌های ره که دَ خلافِ اورشلیم مییه نابود کنم.

ماتم بلده کسی که نیزه خورده

⑩ و ما دَ بله خانوارِ داوود و باشندههای اورشلیم روحِ دلسوزی و عذر-
و-زاری میریزنم تا اونا سون ازمه توخ کنه، سون کسی که اونا قد نیزه زده.
اونا بلده ازو رقمی ماتم مونه که یگ نفر بلده باچه یگانه خُو ماتم موكنه و

بلده ازو رقمی چخرای تلخ مونه که یگ نفر بلده باچه اولباری خو چخرای تلخ موکونه. ^(۱۱) د امزو روز د اورشلیم غدر ماتم کته گرفته موشه، رقم ماتمی که د هددرمون د آواری مگیدو گرفته موشه. ^(۱۲) تمام سرزمی ماتم مونه، هر اولادِ بابه علیده خو: اولادِ بابه‌های خانوارِ داوود علیده و خاتونوی ازوا علیده، اولادِ بابه‌های خانوارِ ناتان علیده و خاتونوی ازوا علیده، ^(۱۳) اولادِ بابه‌های خانوارِ لاوی علیده و خاتونوی ازوا علیده، اولادِ بابه‌های خانوارِ شمعی علیده و خاتونوی ازوا علیده ^(۱۴) و پگ اولادِ بابه‌های باقی‌مانده، هر اولادِ بابه علیده و خاتونوی ازوا علیده.

پاکی از گناه

۱۳ ^(۱) د امزو روز بلده خانوارِ داوود و باشنده‌های اورشلیم یگ چشمه واز موشه تا اونا ره از گناه و نجاست پاک کنه.

^(۲) خداوند لشکرها موگیه: ”د امزو روز ما نام‌های بُت‌ها ره از سرزمین اسرائیل نابود مونم تا اونا دیگه یاد نشنه؛ علاوه ازی ما انبیای دروغی و روح ناپاک ره ام از سرزمین اسرائیل از بین موبرم. ^(۳) و اگه باوجود ازی کدم کس نبوت کنه، آته و آبه شی که او ره د دنیا آورده، دزو موگیه، تو نباید زنده بمني، چراکه تو د نام خداوند دروغ موگی. و د حالیکه او نبوت مونه، آته و آبه شی که او ره د دنیا آورده او ره از دم تیغ تیر مونه.

④ دَ امزُو روز اَمُو انبیا، هر کُدمِ ازوا وختیکه نَبوت مونه از رویای خُو
 شرمنده موشه و چپنی که از موی جور شده بلده بازی ددو نموپوشه،
 بلکه هر کُدمِ ازوا مَوگیه، 'ما نبی نیستَم، بلکه کِشت کُننده زمی اَسْتَم، چُون
 امی زمی از جوانی مه مُلک مه بُوده.' ⑥ و اگه کُدمِ کس ازوا پُرسان کده
 بُوگیه، 'ای زخم‌های که دَ جسم تُو اَسْتَه، سَبَب شی چی بُوده؟' او دَ جواب
 شی مَوگیه، 'ای زخم‌های اَسْتَه که دَ خانه دوستای خُو خوردیم.'

چوپو و گوسپندو

⑦ خُداوند لَشکرها مَوگیه:

”ای شمشیر، دَ ضِدِ چوپون مه باله شو،

دَ ضِدِ مردی که همدست مه اَسْتَه.

چوپو ره بَزَن که گوسپندو تیت‌پرک شنه؛

ما دِست خُو ره دَ خِلافِ ریزه‌گو باله مَوْنَم.

⑧ خُداوند مَوگیه: ”دَ تمامِ سرزمی

دُو حِصّه نابود شده از بین موره

و حصّه سِوَم دَزشی زنده باقی مومنه.

① و ما امی حصّه سِوَم ره از منّه آتش تیر کده

اونا ره پاک مومنم، رقی که یگو کس نقره ره پاک مونه

و اونا ره آزمایش مومنم، رقی که طلا آزمایش موشه.

اونا نام ازمه ره میگیره

و ما جواب دُعی ازوا ره میدیم.

ما موگیم، 'اونا قوم مه آسته،'

و اونا موگیه، 'خداوند، خدای مو آسته.'

پادشاهی خداوند د اورشلیم

۱۴ ① اینه، روزی مییه که خداوند تعیین کده و مال-و-دولت غارت

شده شمو د پیش روی شمو تقسیم موشه.

② چون خداوند موگیه: "ما تمام ملتها ره د خلاف اورشلیم بلده جنگ

جم مومنم؛ شار گرفته موشه، خانهها غارت موشه و خاتونو بے عزت موشه؛

نیمِ شار دَ اسیری بُرده موشه، لیکن باقی مردم از شار هې نَموشه.

③ اوخته خُداوند بُرو مییه و قد امزُو ملَّتْها جنگ مونه رقمی که دَ روزِ

جنگ جنگ موكنه. ④ دَ امزُو روز پایای ازو دَ بله کوه زیتون که روی دَ
رُوی اورشلیم دَ طرفِ شرقِ آسته ایسته موشه و کوه زیتون از شرق تا غرب دُو
شق موشه و یگ دَره غدر کته دَ وجود مییه؛ نیم کوه طرفِ شمال موره و نیم
دیگه شی طرفِ جنوب. ⑤ و شمو سون دَره که دَ مینکل کوهها دَ وجود
آمده دوتا مونید، چون دَره بین کوهها تا اصل میرسه و شمو رقمی دوتا مونید
که دَ روزای پادشاهی عزیبا پادشاه یهودا از زلزله دوتا کدید. اوخته خُداوند،
خدای مه مییه و تمام مُقدَّسین ام قد شی قتی.

⑥ دَ امزُو روز نور از آفتو گرفته موشه و ماهتو و ستارهها روشنی

نمیدیه؛ ⑦ باوجود ازی دَ اونجی دوامدار روز آسته -- او ره خُداوند میدنه --
و روز و شاو وجود ندره، چون دَ اونجی دَ غیتِ شام ام روشنی آسته.

⑧ دَ امزُو روز آوهای زنده از اورشلیم جاری موشه، نیم شی طرفِ دریای

مُرده و نیم شی طرفِ دریای مدیترانه موره؛ او تایستو و زمستو جاری آسته.

⑨ خُداوند دَ بله تمام زمی پادشاه موشه؛ دَ امزُو روز یگ خُداوند و یگ

نام پرستش موشه.

⑩ تمام سرزمی از جبع تا رمون که طرفِ جنوبِ اورشلیم آسته دَ آواری

تَبْدِيلِ مُوشِه، لِيَكُنْ اَوْرُشَلِيمَ دَ بِلْنَدِي دَ جَايِ خُو بَاقِي مُومَنَه اَز دَرِگَه بِنِيَامِين
تَا مَنْطِقَه دَرِگَه اَوَّلِ تَا دَرِگَه نَوْشِ وَ اَز بُرْجِ حَنْئِيلِ تَا چَرخُشْتِ هَايِ اَنگُورِ
پادشاه. ^(۱۱) وَ اَوْرُشَلِيمَ جَايِ بُوْد-وَ بَاشِ مُوشِه، چُون اُو دِيگَه هَرگِزِ مَحْكُومَ دَ
نَابُودِي نَمُوشِه؛ اَرَعِ، اَوْرُشَلِيمَ اَمْنِيَّتِ كَامِلِ مِيَدَشْتَه بَشَه.

^(۱۲) تَمَامِ قَوْمِ هَايِ كِه جَنگِ رَه دَ خِلَافِ اَوْرُشَلِيمِ دَرِ مِيَدِيَه، خُداوند ايني
بَلَا رَه دَ بَلَه اَزوا ميره: گوشتِ اَزوا دَ حَالِيكَه اُونَا قَدِ پايَايِ خُو ايسْتَه يَه
مِيْتَكَه، چِيْمَايِ اَزوا دَ كَاسِه خُو پُوچَكِ مُوشِه وَ زِيُونِ اَزوا دَ دَانِ اَزوا رِيْشَه
رِيْشَه مُوشِه. ^(۱۳) دَ اَمزُو رُوْزِ وَحْشَتِ كُتَه اَز طَرَفِ خُداوند دَ بَلَه اَزوا مِيْيه؛ هَر
كُدَمِ اَزوا دِسْتِ يَگْدِيگَه خُو رَه مِيگِيْرَه وَ دِسْتِ يَگِ دَ خِلَافِ دِيگَه بَالَه مُوشِه.
^(۱۴) يَهُودَا اَمِ دَ اَوْرُشَلِيمِ جَنگِ مُونَه وَ مَال-وَ دَوْلَتِ تَمَامِ مِلَّتِ هَايِ چَارطَرَفِ كِه
طَلَا، نُقْرَه وَ كَالَا هَايِ غَدْرِ پَرِيْمُو اَسْتَه، دَ عِنْوَانِ وُلْجِه جَمِ مُوشِه. ^(۱۵) وَ اَمِي
رَقْمِ يَگِ بَلَا دَ بَلَه اَسپُو، قَاطِرَا، اَشْتِرَا، اَلَاغِ هَا وَ تَمَامِ حَيَوَانَايِ كِه دَ اَمزُو
خِيْمَه گَاهَا اَسْتَه مِيْيه.

^(۱۶) اَوخْتَه اَز تَمَامِ مِلَّتِ هَايِ كِه دَ خِلَافِ اَوْرُشَلِيمِ اَمْدَه پَگِ كَسَايِ كِه زِنْدَه
مُومَنَه هَر سَالِ سَرِبَلَه موره تَا پادشاه، يَئِنِي خُداوند لَشْكِرْ هَا رَه پَرَسْتِشِ كُنَه وَ
عِيْدِ خِيْمَه هَا رَه بَرگُزَارِ كُنَه. ^(۱۷) اگَه كُدَمِ قَوْمِ زَمِي سَرِبَلَه دَ اَوْرُشَلِيمِ بَلْدَه
پَرَسْتِشِ پادشاه، يَئِنِي خُداوند لَشْكِرْ هَا نَرُوه، دَ بَلَه اَزوا بَارِشِ نَمُوبَارَه. ^(۱۸)
اگَه مَرْدَمِ مِصْرِ سَرِبَلَه نَرُوه وَ حَاضِرِ نَشْنَه، دَ بَلَه اَزوا اَمُو بَلَا نَازِلِ مُوشِه كِه
خُداوند دَ بَلَه مِلَّتِ هَايِ كِه سَرِبَلَه نَرُوه وَ عِيْدِ خِيْمَه هَا رَه بَرگُزَارِ نَكُنَه، نَازِلِ

مُونه. ١٩) اینمی جزای مصر و جزای پگِ مِلَّت‌های آسته که سربله نَرُوه و عیدِ خیمه‌ها ره برگزار ن‌کنه.

٢٠) دَ امزُو روز دَ زنگوله‌های آسپ‌ها «مُقَدَّس بلده خُداوند» نوشته مُوشه و دیگ‌های خانه خُداوند رقمِ کاسه‌های پیشِ رُوی قربانگاه مُقَدَّس مُوشه. ٢١) دَ حقیقت تمامِ دیگ‌های اورشَلیم و یهُودا بلده خُداوند لَشکرها مُقَدَّس مُوشه تا پگِ کسای که قُربانی مُونه بییه و ازوا بلده پُخته کدونِ گوشتِ قُربانی اِسْتِفاده کُنه. دَ امزُو زمانِ دیگه هیچ سوداگری دَ خانه خُداوند لَشکرها و جُود نَمیدشته بَشه.